

ת"ד 7071/12/14 - מדינת ישראל - עו"ד לאה נחום נגד איליושה צ'ולפייב - עו"ד שלגי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 7071-12-14 מדינת ישראל נ' צ'ולפייב
תיק חיצוני: 301473/2014

בפני	כבוד השופט דן סעדון
מאשימה	מדינת ישראל - עו"ד לאה נחום
נגד	
נאשם	איליושה צ'ולפייב - עו"ד שלגי

החלטה

לפני טענת " אין להשיב לאשמה".

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בקלות ראש וגרימת חבלה של ממש, אי מתן זכות קדימה להולך רגל על מעבר חצייה ואי האטה לפני מעבר חצייה.

על פי העובדות בכתב האישום נהג הנאשם ברכב פרטי ביום 7.7.14 סמוך לשעה 21.10 ברחוב תל גיבורים והתקרב לצומת עם רחוב שזר (להלן: "הצומת"). בצומת מסומן מעבר חצייה להולכי רגל וקיים רמזור ירוק משותף לחוצים במעבר החצייה ולכלי הרכב הפונים ימינה. אותה שעה חצתה את הכביש הולכת רגל ילידת 1977 אשר הנאשם לא הבחין בה, פגע בה וגרם לה חבלות של ממש.

עיקר ראיות התביעה

2. במסגרת פרשת התביעה העידו הבוחן יהודה נחמיאס (להלן: "הבוחן"), הולכת הרגל, עד ראיה לתאונה, מר מושייב וגב' יפית מידם.

3. הולכת הרגל ציינה בעדותה כי פסעה 4 צעדים על מעבר החצייה לפני התאונה. לאחר מכן חזרה בה למעשה מגרסה זו וציינה כי אינה זוכרת את פרטי האירוע וכי היא אינה מעידה עליהם מידע אישי או מזיכרון.

4. הבוחן ציין כי מחקירת האירוע עולים הנתונים הבאים:

- לא אותרה נקודת אימפקט מדויקת בין הולכת הרגל לרכב. אותר "אזור " אימפקט - בהתבסס על כתם דם 2 מ' ממעבר החצייה - שגודלו ושיעורו לא צוינו.

• ממרחק 30 מ' לימין היה הנאשם יכול להבחין בהולכת הרגל על מעבר החצייה לסירוגין; ממרחק 12 מ' לימין ניתן להבחין בהולכת הרגל על המדרכה מימין למעבר החצייה עובר למעבר החצייה כולו וכלה באי התנועה שמשמאל. כן ניתן להבחין ברמזור משותף להולכי הרגל ונהגים אשר הנאשם היה מודע לקיומו.

• מהצבעת הנאשם בשטח עולה כי הולכת הרגל הספיקה לחצות 10 ס"מ בלבד בכביש לפני שנפגעה. בהתבסס על קצב חצייה משוער קבע הבוחן כי התאונה בלתי נמנעת לא רק במהירות בה נסע הנאשם, לטענתו (20 קמ"ש) אלא גם במהירות נמוכה יותר (5 קמ"ש, למשל). עם זאת, הדגיש הבוחן כי היות התאונה בלתי נמנעת היא בהיבט החישובי בלבד שכן הנאשם היה יכול על פי שחזור התאונה להבחין בהולכת הרגל. הבוחן לא מסר בחוות דעתו באילו תנאים הייתה התאונה נמנעת.

• הנאשם בחקירתו במשטרה ציין כי חש מכה בצד ימין של רכבו ואז אותת לו העד מושייב לעצור. הנאשם השיב בחיוב לשאלה אם הנזק בצד ימין של הרכב הוא כתוצאה מן התאונה.

5. עד התביעה מושייב ציין כי התאונה אירעה סמוך למדרכה. לטענתו, לא הבחין בהולכת הרגל לפני התאונה אלא ראה את הולכת הרגל לאחר ששמע קול מכה.

דיון והכרעה

6. לאחר ששקלתי את העדויות שהביאה התביעה הגעתי למסקנה כי בשלב זה נכון יהיה שלא לחייב את הנאשם להשיב לאשמה בכל הנוגע לעבירות "מעבר החצייה" (אי האטה לפני מעבר חצייה ואי מתן זכות קדימה לפני מעבר חצייה). מצאתי לחייבו להשיב לאשמה, כפוף להערה שלהלן, בנוגע לעבירה של נהיגה רשלנית (נהיגה בקלות ראש). אלה טעמיי.

7. מסקירת ראיות התביעה עולה בבירור כי לא הובאה ולו ראיה קבילה אחת אשר בהינתן משקל מלא לאותה ראיה ניתן יהיה לקבוע כי הנאשם עבר את עבירות "מעבר החצייה" כהגדרתן לעיל. הולכת הרגל לא זכרה את פרטי התאונה לרבות לא היכן חצתה ומה היה מיקומה ביחס למעבר החצייה. עד התביעה מושייב "ראה" את התאונה לאחר ששמע את המכה. יתרה מזו: עד זה מיקם את הולכת הרגל ביחס לשפת המדרכה אך לא ביחס למעבר החצייה. בוחן התנועה לא היה במקום. לדבריו לא מצא נקודת אימפקט מדויקת ושיעורו של "אזור" האימפקט - בהתבסס על כתם דם שנמצא 2 מ' ממעבר החצייה - לא נמסר על ידו. הנאשם עצמו בחקירתו טען כי לא הבחין כלל בהולכת הרגל וממילא לא מסר בחקירה את המיקום בו אירעה התאונה. הנאשם מיקם את התאונה ביחס לשפת המדרכה בהצבעה שנערכה (10 ס"מ). על יסוד כל האמור לא ניתן לקבוע ולו לכאורה כי הוכחו יסודות העבירות של אי האטה לפני מעבר חצייה ועבירה של אי מתן זכות קדימה להולך רגל על מעבר החצייה.

8. אשר לעבירה של נהיגה ברשלנות: מתוך הראיות שהוצגו לעיל עולה כי בשום שלב של נהיגתו - גם כאשר היה כפסע בין רכב הנאשם להולכת הרגל - לא הבחין הנאשם בהולכת הרגל. הנאשם הסביר בחקירת המשטרה כי ייתכן שעמוד החשמל הסתיר חלק משדה הראיה. טענה זו אינה יכולה לסייע לנאשם משום שתוקפה של טענה זו יפה, לכל היותר, לשלב שלפני ביצוע הפנייה ימינה. כך או כך, אין חולק כי גם לאחר שהנאשם חלף על פני "הנקודה העיוורת" לא הבחין בהולכת הרגל אשר על פי עדותו של העד מושייב עמדה סמוך למדרכה ועל פי "אזור" האימפקט הייתה "באזור" מעבר החצייה. לטעמי, מצב דברים כזה מחייב את הנאשם להסביר את פשר המחדל ומטעם זה יש לחייבו להשיב לאשמה בעבירה של נהיגה בקלות ראש.

9. בהערת אגב ומעבר לנדרש אציין כי לא מצאתי ממש בהערת הבוחן לפיה היה מקום להגיש כתב אישום נגד הנאשם בשל העובדה כי הנאשם היה יכול להבחין בהולכת הרגל. נזכיר בהקשר זה כי השחזור שנערך - מעבר לכך שהבוחן טען כי הוא משולל ערך עקב כך שנערך על פי נתונים שמסר הנאשם לבוחן - לוקה בפגם מהותי נוסף: הוא מבוסס על ההנחה כי הולכת הרגל חצתה את הכביש על מעבר החצייה בעוד שכאמור אין כל ראייה לדבר. בשים לב לכך, ספק אם יש ערך כל שהוא גם לקביעותיו של הבוחן בדבר שדה הראייה שהיה לנאשם ביחס להולכת הרגל בשלביה השונים של דרכו.

10. **סיכומי של דבר: אני מזכה את הנאשם מן העבירות של אי מתן זכות קדימה להולך רגל על מעבר חצייה ואי האטה לפני מעבר חצייה. אני קובע את התיק לתזכורת צדדים לפני פרשת הגנה ליום 15.11.15 שעה 12.00 נראה לי כי טוב יעשו הצדדים אם יתנו דעתם להערכתי בסעיף 9 להחלטה זו.**

ניתנה היום, י"ט חשוון תשע"ו, 01 נובמבר 2015, בהעדר הצדדים.